

Mi ér többet minden kitüntetésnél?

Jó volt felfedezni, hogy együtt voltak a tanítványok. Még ha zárt ajtók mögött is. Jóllehet féltek, hogy vajmi keveset értettek mesterük tanításából. Az események teljesen összekavarták őket. Bár már megtapasztalták, hogy üres a sír, s némely tanítványnak már ez is elég volt a hithez. Bezárkóztak, de együtt voltak. Mindent könnyebb átvészelni, ha együtt vagyunk. Együtt vagyunk mint házaspár, mint testvérek, mint közösségi tagok. Könnyebb közösségben lenni embertársainkkal, mint magányosan. Pláne vészjósló helyzetekben. A Jézus keresztre feszítése utáni napok ilyenek voltak. Összegyülekeztek, jóllehet féltek.

Aztán, ahogy olvashatjuk, megjelent közöttük Jézus, megállt középen, és köszönt nekik: „Békeség néktek!” Isten áttört a falon, áttört a létezés minden gátján és akadályán, amivel be akarták zárni őt a múltba, történetét le akarták pecsételni, hogy soha ne folytatódjék tovább. Csodálatos jelkép ez! Jézus ezt az élet-halál vonalat törte át. Nincs hiábavalóság. Az életet nem a megsemmisülés, a lezártág, az elenyészés jellemzi. Csodálatos dolog, ha Istenről el lehet mondani, hogy lesz. Jézus feltámadása azt hirdeti, hogy az emberről is el lehet mondani, hogy lesz. – Jézusnak középen van a helye. Életünk közepén. *Ott van?*

Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat. Jézus megismételte: „Békeség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket. Ezekkel a szavakkal rájuk lehelt, s így folytatta: Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, akinek megtartjátok, az bűnben marad.”

Micsoda óriási megtiszteltetés ez a küldetés! Többet ér minden kitüntetésnél. Annak a bizonyossága, hogy az Úr munkatársává fogad bennünket. Húsvét után milyen fontos azt meghallani és felismerni: Jézus hozza a békességet, rásegít a feltámadás bizonyosságára, elénk tárja az új élet gyönyörű értelmét a küldetésben. Azt mondja, hogy „ehhez az én Lelkemre van szükség”. Az oldás-kötést csak az végezheti, aki előtte befogadta a Szentlelket.

Isten a reménység Istene, aki nem engedi, hogy a sír bezárja az emberi létet. Megnyitja a sírt, és Jézusban hatalmas jelet mutat: „Ember, nincs hiábavalóság alá rekesztve az élet, mert van új a nap alatt!” Jézusban Isten áttörte a létezés körforgását, és kiemelt minket a hiábavaló körforgásból. Jézus a saját jövőjét nekem adta. Nyitva van fölöttem az ég, és rám mosolyog, vagyis nem a föld gyermeke vagyok csupán, hanem Isten már kiemelt innen, és a maga gyermekévé, az Ég gyermekévé tett.

Kálmán Márta, Budapest